Lietas Nr. 11210109613
Lietas arhīva Nr. KA06-0021-16/6

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Aizkrauklē 2016.gada 11.janvārī

Zemgales apgabaltiesa šādā sastāvā
tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis V.Sprudzāns
tiesneši E.Lenšs un V.Donāns
piedaloties prokuroram A.Sorokam
aizstāvjiem zvērinātiem advokātiem V.Sruoģim un D.Lūsim

atklātā tiesas sēdē iztiesāja krimināllietu sakarā ar Zemgales tiesas apgabala prokuratūras prokurora Aleksandra Sorokas apelācijas protestu un apsūdzēto /pers. A/ un /pers. B/ apelācijas sūdzībām par Jēkabpils rajona tiesas 2015.gada 1.jūnija spriedumu, ar kuru, ievērojot Jēkabpils rajona tiesas 2015.gada 3.jūlija lēmumu par kļūdu labojumu,

/pers. B/, /personas kods/,

atzīts par vainīgu un sodīts:
- pēc Krimināllikuma 153.panta 1.daļas ar brīvības atņemšanu uz 1 (vienu) gadu 6 (sešiem) mēnešiem;
- pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas ar brīvības atņemšanu uz 7 (septiņiem) gadiem, bez mantas konfiskācijas un bez policijas kontroles.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta 1.daļu pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, daļēji saskaitot šajā spriedumā piespriestos sodus, galīgais sods /pers. B/ noteikts brīvības atņemšana uz 8 (astoņiem) gadiem, bez mantas konfiskācijas un bez policijas kontroles;

/pers. A/, /personas kods/,

atzīts par vainīgu un sodīts:
- pēc Krimināllikuma 153.panta 1.daļas ar brīvības atņemšanu uz 1 (vienu) gadu 6 (sešiem) mēnešiem;
- pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas ar brīvības atņemšanu uz 7 (septiņiem) gadiem, bez mantas konfiskācijas un bez policijas kontroles.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta 1.daļu pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, daļēji saskaitot šajā spriedumā piespriestos sodus, galīgais sods /pers. A/ noteikts brīvības atņemšana uz 8 (astoņiem) gadiem, bez mantas konfiskācijas un bez policijas kontroles.

Piedzīti solidāri no /pers. B/ un /pers. A/ valsts labā procesuālie izdevumi – ceļa izdevumi, kas saistīti ar eksperta /pers. C/ ierašanos uz tiesas sēdi, 4,59 *euro* apmērā.

Iztiesājot lietu, apelācijas instances tiesa

n o s k a i d r o j a

ar pirmās instances tiesas spriedumu /pers. B/ un /pers. A/ atzīti par vainīgiem un sodīti par to, ka izdarīja personas sagrābšanu, lietojot vardarbību, proti, personas nolaupīšanu, kas noticis šādos apstākļos:

2013.gada 28.decembrī ap plkst.17.00, precīzi nenoskaidrotā laikā, /pers. B/ kā automašīnas vadītājs kopā ar /pers. A/, abi būdami alkohola ietekmē, piebrauca ar /pers. B/ piederošo automašīnu „Audi 80", valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, Jēkabpilī pie veikala /Nosaukums B/, kas atrodas Viestura ielas un Viesītes ielas krustojumā. Ieraugot /pers. D/ nākam pa ielu netālu no minētā veikala, /pers. B/ un /pers. A/ izkāpa no automašīnas un piegāja klāt /pers. D/. /pers. B/ un /pers. A/ satvēra /pers. D/ aiz rokām un aizveda viņu līdz /pers. B/ piederošajai automašīnai „Audi 80", valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/.

Atrodoties pie minētās automašīnas aizmugurē, /pers. B/ un /pers. A/ personu grupā, darbojoties kopīgi un saskaņoti, vispirms notrieca /pers. D/ zemē, tad tīši ar apautām kājām katrs ne mazāk kā vienu reizi iespēra cietušajam pa ķermeni. Turpinot savas noziedzīgās darbības, īstenojot savu nodomu par /pers. D/ nolaupīšanu, personīgu motīvu vadīti, /pers. B/ un /pers. A/ divatā, paņemot zemē guļošo /pers. D/, pret viņa gribu ielika viņu automašīnas bagāžas nodalījumā, triecot /pers. D/ galvu pret automašīnas virsbūvi, tad /pers. B/ un /pers. A/ aizvēra automašīnas bagāžas nodalījuma vāku. Uzreiz pēc tam /pers. B/ un /pers. A/ iekāpa minētajā automašīnā. /pers. B/ iedarbināja automašīnu un strauji brauca prom no notikuma vietas uz neapdzīvotu vietu Jēkabpils novada /pagasta nosaukums/teritorijā.

Īstenojot cietušā /pers. D/ nolaupīšanu /pers. B/ un /pers. A/ rīkojās atklāti, aculiecinieku klātbūtnē, turklāt, klaji ignorējot trešo personu prasības pārtraukt nelikumīgu vardarbīgu rīcību.

Tādā veidā /pers. B/ un /pers. A/, būdami alkohola ietekmē, personu grupā, darbojoties kopīgi un saskaņoti, lietojot vardarbību, atklāti, personīgu motīvu vadīti, sagrāba /pers. D/, ievietoja viņu automašīnas bagāžas nodalījumā un pret cietušā gribu nogādāja uz neapdzīvotu vietu Jēkabpils novada /pagasta nosaukums/teritorijā.

Šādas apsūdzēto /pers. B/ un /pers. A/ darbības pirmās instances tiesa kvalificēja pēc Krimināllikuma 153.panta 1.daļas.

Turklāt ar pirmās instances tiesas spriedumu /pers. B/ un /pers. A/ atzīti par vainīgiem un sodīti par to, ka nodarīja tīšus smagus miesas bojājumus, kas /pers. B/ un /pers. A/ neuzmanības dēļ bija par iemeslu cietušā nāvei un kas noticis šādos apstākļos:

2013.gada 28.decembrī pēc plkst.17.00, pirmstiesas un tiesas izmeklēšanā precīzi nenoskaidrotā laikā, uzreiz pēc /pers. D/ nolaupīšanas un nogādāšanas uz neapdzīvotu vietu Jēkabpils novada /pagasta nosaukums/teritorijā aiz Aldaunes ielas, pirmstiesas un tiesas izmeklēšanā precīzi nenoskaidrotā vietā, /pers. B/ un /pers. A/ personu grupā, darbojoties kopīgi un saskaņoti, abi būdami alkohola ietekmē, atriebības vadīti, aiz dusmām uzbruka cietušajam /pers. D/.

Stāvot pie automašīnas „Audi 80", valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, /pers. B/ un /pers. A/ katrs izdarīja vairākus tīšus sitienus ar dūrēm un tīšus spērienus ar apautām kājām /pers. D/ pa seju, galvu, krūšu kurvi un citām cietušā ķermeņa daļām. Konkrēti, /pers. B/ ne mazāk kā 5 reizes tīši,

spēcīgi ar dūri iesita /pers. D/ pa seju, galvu un /pers. D/ apsēdās. Tad /pers. A/ iesita uz zemes sēdošajam /pers. D/ ne mazāk kā 5 reizes tīši, spēcīgi ar dūri pa krūškurvi un /pers. B/ ar savu apautu kāju iespēra ne mazāk kā 1 reizi uz zemes guļošam /pers. D/ pa ķermeni. Abu /pers.A un pers.B/sitienu izdarīšanas laikā /pers. D/ centās aizsargāties, liekot sitieniem priekšā rokas un lūdza viņu nesist. /pers.A un pers.B/ cietušā lūgumus ignorēja, liekot viņam noprast, ka apsūdzētie atriebjas cietušajam par viņa attieksmi pret apsūdzēto paziņu.

/pers. B/ un /pers. A/ kopīgi izdarītu tīšu sitienu un spērienu rezultātā cietušajam /pers. D/ tika nodarīti šādi smagi dzīvībai bīstami miesas bojājumi:

1) galvas apvidū – ādas nobrāzumi un zemādas asinsizplūdumi uz sejas; deguna kaula lūzums; asinsizplūdumi uz galvas ādas muskuļu lēvera iekšējās virsmas (praktiski visā galvas velves daļā); asinsizplūdums zem cietā smadzeņu apvalka (150 ml) ap vidu kreiso smadzeņu puslodi, ap smadzenītēm un labo pakauša daivu; perēkļaini asinsizplūdumi zem mīkstajiem smadzeņu apvalkiem ap abām pakauša, kreisās puses paura daivu, smadzeņu starppusložu virsmās paura daļās un ap kreiso smadzenīšu mandelīti; smadzeņu sasitums kreisās smadzeņu mandelītes mugurpusē un kreisajā pakauša daivā;

2) krūšu kurvja apvidū – perēkļaini zemādas asinsizplūdumi krūšu kurvja priekšpusē; krūšu kurvja labās puses no 3. līdz 5. pa blakuskrūšukaula (tieši) un no 5. līdz 8. pa priekšējo paduses līniju (netieši) ribu lūzumi, kreisās puses no 3. līdz 5. pa blakuskrūšukaula (tieši) un no 5. līdz 7. pa priekšējo paduses (netieši) ribu lūzumi; asinsizplūdumi zem abu plaušu pleirām to priekšpusēs ar pāreju uz plaušu vārtiem; saasiņojums zem aknu saistaudu apvalka aknu diafragmālā daļā.

Turklāt, /pers. B/ un /pers. A/ kopīgi izdarītu tīšu sitienu un spērienu pa ķermeni rezultātā cietušajam /pers. D/ tika nodarīti sekojoši maznozīmīgi miesas bojājumi: zemādas asinsizplūdumi kakla labajā pusē, jostas mugurpusē un uz labās plaukstas ārmalas.

Cietušā /pers. D/ nāve iestājās 2013.gada 29.decembrī no trulas galvas traumas ar asinsizplūdumiem zem smadzeņu apvalkiem un smadzeņu vielā, kas sarežģījās ar galvas smadzeņu tūsku, sekundāriem asinsizplūdumiem zemgarozas kodolos un smadzeņu stumbrā, smadzeņu saspiedumu un smadzeņu stumbra ieķīlēšanos.

Šādas apsūdzēto /pers. B/ un /pers. A/ darbības pirmās instances tiesa kvalificēja pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas.

Prokurors apsūdzētajiem /pers. B/ un /pers. A/ pirmstiesas procesā cēla un tiesā uzturēja apsūdzības pēc Krimināllikuma 117.panta 4. un 10.punkta *(lietas 3.sējuma 214.-216., 219.-221.lapa).*

Par pirmās instances tiesas spriedumu Zemgales tiesas apgabala prokuratūras prokurors A.Soroka iesniedzis apelācijas protestu, lūdzot 1) atcelt to daļā par /pers. B/ un /pers. A/ katra atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 153.panta 1.daļas, 125.panta 3.daļas; daļā par galīgā soda noteikšanu apsūdzētajiem /pers. B/ un /pers. A/ saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta 1.daļu un daļā par piedzītās morālās kompensācijas apmēru par labu cietušajai /pers. L/; 2) atzīt /pers. B/ par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 153.panta 1.daļas un sodīt viņu ar brīvības atņemšanu uz 2 gadiem; 3) atzīt /pers. B/ par vainīgu Krimināllikuma 117.panta 4. un 10.punktā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un sodīt viņu ar brīvības atņemšanu uz 17 gadiem, bez mantas konfiskācijas un ar policijas kontroli uz 3 gadiem; 4) saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta 1. un 3.daļu galīgo sodu /pers.B/noteikt pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, piespriestos sodus daļēji saskaitot, brīvības atņemšanu uz 18 gadiem, bez mantas konfiskācijas un ar policijas kontroli uz 3 gadiem; 5) atzīt /pers. A/ par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 153.panta 1.daļas un sodīt viņu ar brīvības atņemšanu uz 2 gadiem; 6) atzīt /pers. A/ par vainīgu Krimināllikuma 117.panta 4. un 10.punktā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un sodīt viņu ar brīvības atņemšanu uz 17 gadiem, bez mantas konfiskācijas un ar policijas kontroli uz 3 gadiem. Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta 1. un 3.daļu galīgo sodu /pers.A/noteikt pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, piespriestos sodus daļēji saskaitot, brīvības atņemšanu uz 18 gadiem, bez mantas konfiskācijas un ar policijas kontroli uz 3 gadiem. Piedzīt solidāri no /pers. B/ un /pers. A/ cietušās /pers. L/ labā morālā kaitējuma kompensāciju 50.000,00 *euro* apmērā. Protestā norādīts, ka pirmās instances tiesa spriedumā, pretēji Kriminālprocesa likuma 127., 128., 129.pantā noteiktajam, visā pilnībā un savstarpējā saistībā neesot izvērtējusi visus lietā iegūtos pierādījumus /pers. B/ un /pers. A/ apsūdzības pēc Krimināllikuma 153.panta 1.daļas un 117.panta 4. un 10.punkta, kas novedis pie nepamatotas apsūdzēto noziedzīgo darbību kvalifikācijas maiņas no Krimināllikuma 117.panta 4. un 10.punkta uz 125.panta 3.daļu; atsevišķu atsevišķo darbību izslēgšanas no abu /pers.A un pers.B/ apsūdzībām un par labu cietušajai /pers. L/ piedzenamā morālā kaitējuma kompensācijas apmēra samazināšanas. Pirmās instances tiesa spriedumā secinājusi, ka apsūdzēto darbībās nav konstatējama izdarītā noziedzīgā nodarījuma subjektīvā puse – apsūdzēto nodoms nonāvēt cietušo /pers. D/. Tiesa, vērtējot apsūdzēto attieksmi pret savu rīcību un sekām, konstatējusi, ka /pers.A un pers.B/, apzinoties savas rīcības prettiesisko raksturu, rīkojās, lai mazinātu varbūtējās kaitīgās sekas, cietušajam atrodoties atklātā vidē ārpus pilsētas tumšajā laikā zemā atmosfēras temperatūrā. Turpmāk tiesa spriedumā secinājusi, ka pēc miesas bojājumu nodarīšanas /pers. D/ apsūdzētie izdarīja visu no viņiem atkarīgo, lai novērstu iespējamās kaitīgās sekas cietušā veselībai. Turklāt, tiesa, piedodot ticamību /pers. M/ sniegtajām liecībām, izslēgusi no par pierādīto atzītā noziedzīgā nodarījuma apraksta apsūdzībā pēc Krimināllikuma 117.panta 4. un 10.punkta vairākus apsūdzēto izdarītus tīšus sitienus ar dūri un spērienus ar apautu kāju pa /pers. D/ seju, galvu un krūšu kurvi, kā arī abu apsūdzēto lekšanu virsū ar apautām kājām, zemē uz muguras guļošajam cietušajam uz ķermeņa krūšu kurvja rajonā. Vienlaicīgi, apsūdzības daļā pēc Krimināllikuma 153.panta 1.daļas tiesa uzskaitījusi, ka lietā nav pierādīta /pers. B/ fiziskās vardarbības pielietošana pret cietušo – viņa sišana pirms /pers. D/ atvešanas pie /pers. B/ piederošās automašīnas. Šīs darbības tiesa izslēgusi no celtās apsūdzības bez jebkādas motivācijas. Minētie tiesas secinājumi esot atzīstami par kļūdainiem. Tā apsūdzības daļā pēc Krimināllikuma 153.panta 1.daļas par /pers. B/ fiziskās vardarbības pielietošanu pret cietušo /pers. D/ liecinājusi šo darbību aculieciniece /pers. N/, būdama nopratināta gan pirmstiesas izmeklēšanā, gan tiesā. Viņas 2013.gada 29.decembrī sniegtās liecības tikušas nolasītas tiesas sēdē Kriminālprocesa likuma 501.panta 1. un 2.punkta kārtībā un lieciniece apstiprinājusi, ka uztur savas pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības. Tiesa spriedumā neesot izskaidrojusi, kādēļ šajā daļā netic liecinieces /pers. N/ liecībām. Apsūdzības daļā pēc Krimināllikuma 117.panta 4. un 10.punkta tiesa, izslēdzot no apsūdzības vairākus abu apsūdzēto izdarītus tīšus sitienus ar dūri un spērienus ar apautām kājām pa /pers. D/ seju, galvu un krūšu kurvi, kā arī abu apsūdzēto lēkšanu virsū ar apautām kājām zemē uz muguras guļošajam cietušajam uz ķermeņa krūšu kurvja rajonā, piedevusi pilnīgu ticamību tikai liecinieces /pers. M/ sniegtajām liecībām. Minētā lieciniece, būdama nopratināta tiesas izmeklēšanā, apliecinājusi, ka visu cietušā /pers. D/ sišanas laiku nebija blakus/uzvārds/, ka sēdējusi automašīnas salonā, ka izkāpusi no automašīnas salona divas reizes, ka var liecināt un liecina tikai par to abu /pers.A un pers.B/ izdarīto sitienu un spērienu daudzumu, kurus pati redzējusi, ka viņai, sēžot automašīnas salonā, cietušā sišana ārpusē turpinājusies. Turklāt cietušā sišanas pārtraukšanas iemeslu lieciniece nezina. Tādējādi tiesas norāde spriedumā uz to, ka apsūdzētie pārtrauca cietušā sišanu uzreiz pēc telefona plānotās atgūšanas no /pers. D/, esot tikai tiesas pieņēmums, kas nebalstoties uz lietā noskaidrotiem apstākļiem un iegūtiem pierādījumiem. Vienlaicīgi tiesa bez jebkādas motivācijas spriedumā noraidījusi mirušās personas (/pers. D/) tiesu medicīniskās ekspertīzes Nr.177 secinājumus par traumatisko iedarbību skaitu, nodarot cietušajam konstatētos miesas bojājumus, miesas bojājumu nodarīšanas mehānismu un veidu, to lokalizāciju un morfoloģiju. Turklāt, tiesa pēc būtības ignorējusi minētās ekspertīzes veicēja tiesu medicīnas eksperta /pers. C/ liecību tiesā, kurš apstiprinājis eksperta atzinumā norādītos secinājumus, apliecinot tiesai, ka krūšu kurvja apvidū nodarīto miesas bojājumu lokalizācija un morfoloģija norāda uz lūzumu rašanos kopējo mehānismu, proti, varot secināt, ka traumējoša spēka (spēku) iedarbība uz krūšu kurvi tikusi veikta krūšu kaula projekcijas rajonā priekšas – muguras virzienā, iespējams, cietušajam atrodoties mugurguļas pozā uz grunts elementa, pieļaujot cilvēka svara iedarbību uzkāpjot (sitot, lecot) ar kājām (kāju). Eksperta atzinums un liecība spriedumā neesot izvērtēti. Lai gan tiesa spriedumā pareizi norādījusi, ka sevišķa cietsirdība Krimināllikuma 117.panta 4.punkta izpratnē ir juridiska kategorija, kuru konstatē, ņemot par pamatu medicīniskos un faktiskos

kritērijus, turpmāk spriedumā neesot tikuši analizēti un motivēti noraidīti valsts apsūdzības norādītie medicīniskie un faktiskie kritēriji, kas konstatēti šajā lietā: miesas bojājumu liels daudzums un to nodarīšanas veidi, abu apsūdzēto vienlaicīga vardarbības pielietošana pret cietušo, kurš visu sišanas laiku atradies pie samaņas, kliedzis no sāpēm un lūdzis pārtraukt sišanu; cietušā sišana atriebības nolūkā. Pārkvalificējot abu apsūdzēto /abu apsudzēto/ darbības no Krimināllikuma 117.panta 4. un 10.punkta uz 125.panta 3.daļu tiesa neesot konstatējusi patieso motīvu apsūdzēto rīcībai pēc noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas. Lietā esot pierādīts, ka neilgi pēc noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas apsūdzētajiem kļuva zināms, ka gan viņi abi, gan /pers. B/ automašīna „Audi 80", valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, tiek sasaistīti ar tā vakara notikumiem pie /Nosaukums B/ un meklēti. Pēc kā abi apsūdzētie veikuši darbības sava alibi nodrošināšanai (liecinieku /pers.M/, /pers. P/, /pers. R/ liecības pirmstiesas izmeklēšanā un tiesā). Pirmās instances tiesa kļūdaini uzskatījusi, ka apsūdzēto /pers.A un pers.B/ rīcība pēc noziedzīga nodarījuma izdarīšanas bijusi vērsta uz to, lai mazinātu savas noziedzīgās rīcības varbūtējās kaitīgās sekas. Lietā nepastāvot strīds par to, ka apsūdzētie /pers.A un pers.B/, darbojoties kopīgi, ar vienotu nodomu, personu grupā nodarīja cietušajam smagus miesas bojājumus, kas bijis par iemeslu /pers. D/ nāvei 2013.gada 29.decembrī. Arī kvalificējot minētās apsūdzēto darbības pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas, pirmās instances tiesa noziedzīga nodarījuma aprakstā saglabājusi norādi par tā izdarīšanu personu grupā. Tomēr vienlaicīgi tiesa, pārkāpjot likumu, spriedumā kā vienu no abu apsūdzēto atbildību pastiprinošiem apstākļiem, saskaņā ar Krimināllikuma 48.panta 1.daļas 2.punktu, atzinusi noziedzīga nodarījuma pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas izdarīšanu personu grupā. Turklāt, kvalificējot minēto noziedzīgo nodarījumu pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas, tiesa nolēmusi nenoteikt apsūdzētajiem likumā paredzēto papildsodu – policijas kontroli. Kā pamatu papildsoda nepiemērošanai tiesa norādījusi: izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu, apsūdzēto personības un pārējos apstākļus (spriedumā neesot norādīts, kādi tie ir konkrēti šajā lietā), kas ņemami vērā pie soda veida un mēra noteikšanas. Minētā motivācija neesot pietiekoši argumentēta, ievērojot konkrēta noziedzīga nodarījuma raksturu un iestājušās smagas neatgriezeniskās sekas. Ievērojot minēto, ka lietā neesot radušās saprātīgas šaubas par apsūdzībā norādītajiem apstākļiem, kādos ir izdarīts noziedzīgais nodarījums (personu grupā ar sevišķu cietsirdību izdarīta citas personas tīša prettiesiska nonāvēšana), un par noziedzīgā nodarījuma subjektīvās puses esamību abu apsūdzēto darbībās, /pers. B/ un /pers. A/ atzīstami par vainīgiem viņiem celtajās apsūdzībās pēc Krimināllikuma 117.panta 4. un 10.punkta. Turklāt, ievērojot minēto, arī apsūdzības daļā pēc Krimināllikuma 153.panta 1.daļas par pierādītu atzītā noziedzīgā nodarījuma aprakstā saglabājama norāde par to, ka vispirms /pers. B/ ar dūri iesita /pers. D/ pa vēderu, savukārt, kad no saņemtā sitiena cietušais saliecās, /pers. B/ un /pers. A/, abiem darbojoties kopīgi un saskaņoti, katrs no savas puses satvēra /pers. D/ aiz rokām un, pielietojot vardarbību, saturēja cietušo. Tā kā apsūdzētie atzīstami par vainīgiem un sodāmi pēc Krimināllikuma 117.panta 4. un 10.punkta par slepkavības izdarīšanu pastiprinošos apstākļos, cietušās pieteiktā morālā kaitējuma kompensācija atzīstama par pamatotu un no apsūdzētiem /pers. B/ un /pers. A/ solidāri piedzenami 50.000,00 *euro* par labu /pers. L/.

Apelācijas sūdzību par pirmās instances tiesas spriedumu iesniedzis apsūdzētais /pers. A/, lūdzot atcelt to daļā par viņam noteikto brīvības atņemšanas sodu uz 8 gadiem un šajā daļā taisīt jaunu nolēmumu, nosakot sodu, kas būtu tuvāks atbilstošās tiesību normas sankcijas zemākajai robežai, jo piespriesto sodu uzskata par pārāk bargu. Sūdzībā norādīts, ka lietas faktiskie apstākļi netiekot apstrīdēti, bet pievienojams lietas materiāliem izraksts – epikrīze no nacionālā rehabilitācijas centra „Vaivari", kā arī izraksts no viņa slimības vēstures „P.Stradiņa klīniskās universitātes slimnīcas". Minētie dokumenti apliecinot viņa traumas raksturu un nopietnību, kuru viņš ieguvis, pildot dienesta pienākumus un aizturot bruņotus laupītājus. Šīs viņa rīcības sakarā viņš arī ticis apbalvots ar Viestura ordeņa II pakāpes Goda zīmi. Iepazīstoties ar sprieduma tekstu, secinot, ka tiesa nav pilnībā izvērtējusi viņa personu raksturojošos datus, tāpat nevarot piekrist dažiem spriedumā izteiktajiem vērtējumiem. Tiesa norādījusi, ka vērtējot apsūdzēto personības, tiesa ņem vērā tiesas izmeklēšanā pārbaudītos apsūdzēto raksturojošus datus. Spriedumā norādīts, ka viņš iepriekš par noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu neesot sodīts. Šādam formulējumam spriedumā nevarot piekrist. Viņš vispār neesot iepriekš izdarījis noziedzīgus nodarījumus, ko apliecinot viņa raksturojums no darbavietas – VP Zemgales reģiona pārvaldes, un ir pievienots lietas materiāliem. Raksturojums esot pozitīvs, tai skaitā tajā norādīts, ka par godprātīgu pienākumu pildīšanu dienesta laikā esot saņēmis vairākus apbalvojumus. Norādīts arī, ka esot apbalvots ar Viestura ordeņa II pakāpes (Sudraba) Goda zīmi. Dienesta laikā disciplināri sodīts neesot. Tiesa neesot vērtējusi to, ka viņš līdz pat noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas brīdim esot bijis likumpaklausīgs pilsonis, tai skaitā, pildot dienestu, riskējis ar dzīvību, aizturot bruņotus noziedzniekus. Šai kontekstā tiesa nepamatoti lielu vērību veltījusi viņa valsts amatpersonas statusam. Izdarot noziedzīgos nodarījumus, viņš neesot pildījis valsts amatpersonas pienākumus. Spriedumā tiesa norādījusi, ka svarīgi ir izvēlēties pārkāpējam tādu sodu, kas ir samērīgs un atbilst sabiedrības un arī pārkāpēja interesēm. Turpmāk spriedumā norādīts, ka, lai sasniegtu soda mērķi, kas ir – aizsargāt sabiedrības drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas, pamatsods nosakāms brīvības atņemšanas veidā. Viņš labi apzinoties, ka par izdarīto viņam jāsaņem sods un tas, protams, saistāms ar brīvības atņemšanu. Vienlaikus tiesas spriedumā neesot atrodama motivācija, kāpēc viņam jāpavada brīvības atņemšanas vietā tieši astoņi gadi. Lietā neesot iegūti nekādi pierādījumi tam, ka viņa līdzšinējā dzīve būtu saistāma ar riskiem, ka viņš jelkādā veidā varētu apdraudēt sabiedrību, izciešot sodu, kas ir mazāks, nekā to uzskatījusi tiesa. Tāpat no sprieduma neesot saprotams, kādā veidā izpaudīsies viņa resocializācija un kādā veidā ar viņam noteikto sodu tiks panākts, ka citas personas pildīs likumus vai atturēsies no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas laikā, kad viņš izcietīšot tiesas piespriesto sodu. Nevarot piekrist tiesas vērtējumam spriedumā, ka abu apsūdzēto noziedzīgās darbības vērstas pret cietušo, izmantojot situāciju, ka cietušais bija alkohola ietekmē, kas neapšaubāmi mazina cilvēka uztveršanas un pretestības spējas. No sprieduma neesot saprotams, kādi pierādījumi ir pamatā šādam tiesas secinājumam, ka viņi (apsūdzētie) cietušā reibumu būtu apzināti izmantojuši, izdarot noziedzīgos nodarījumus, it īpaši situācijā, kad viņi /pers. D/ līdz brīdim, kad to parādījusi /pers. N/, neesot pazinuši. Turklāt viņa atrašanos alkohola ietekmē tiesa vērtējusi kā atbildību pastiprinošu apstākli. Tiesa norādījusi, ka nepiekrīt viņa aizstāvja viedoklim, ka, nosakot sodu, jāņem vērā paša cietušā /pers. D/ prettiesiskā rīcība, atzīstot par nepieļaujamu un ar likumu aizliedzošu patvaļīgu rīcību, t.i., apejot likumā noteikto kārtību attiecībā uz vainīgā sodīšanu. Arī šajā ziņā tiesas secinājumam nevarot piekrist. Pati tiesa spriedumā konstatējusi, ka vardarbību pret /pers. D/ vērsuši aiz atriebības pēc /pers. D/ aizvainojošiem izteikumiem pret /pers. B/, bet nevis nolūkā viņu sodīt. Lai arī tiesa /pers. D/ rīcību, vēršot vardarbību un cita veida prettiesisko rīcību pret /pers. N/ nav atzinusi par atbildību mīkstinošu apstākli, cietušā rīcība ļaujot izprast notikuma gaitu un viņa rīcības, lai arī prettiesiskas, motīvus.

Par pirmās instances tiesas spriedumu apelācijas sūdzību iesniedzis arī apsūdzētais /pers. B/, lūdzot atcelt to daļā par viņam piespriesto sodu, taisīt šajā daļā jaunu spriedumu un noteikt viņam vieglāku sodu. Sūdzībā norādīts, ka, ņemot vērā to, ka viņš savu vainu celtajā apsūdzībā par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, kas paredzēts Krimināllikuma 153.panta l.daļā, atzinis, kā arī atzinis savu vainu par noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, kas paredzēts Krimināllikuma 125.panta 3.daļā, un Jēkabpils rajona tiesas tiesnese spriedumā atzinusi noziedzīgā nodarījuma kvalifikāciju pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas par pierādītu, un atzinusi par pamatotu viņa aizstāvības viedokli, viņš spriedumu pārsūdz tikai daļā par sodiem, kas tika piespriesti par katru noziedzīgo nodarījumu atsevišķi, un viņam piespriesto galīgo sodu. Nosakot sodu, tiesa ņēmusi vērā izdarīto noziedzīgu nodarījumu raksturu, ar tiem radīto kaitējumu un arī viņa personību. Spriedumā pamatoti norādīts, ka viņš nekad agrāk nav bijis sodīts par noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu. Viņu pozitīvi raksturojis viņa aizstāvja aicinātais liecinieks, ilggadīgs darba kolēģis /pers. T/ *(5.sējuma 119.lapa),* ar kuru vairākus gadus kontaktējušies arī ārpus darba. Spriedumā minēts un ņemts vērā 2015.gada 11.februāra Rīgas Centrālcietuma raksturojums, kurš arī bijis pozitīvs. Tiesa norādījusi, ka, nosakot sodu, ņemts vērā apstāklis, ka viņš noziedzīgu nodarījumu izdarījis, būdams valsts amatpersona – ilggadējs Ieslodzījuma vietu pārvaldes darbinieks, kura pienākums ir ikkatru dienu uzraudzīt un nodrošināt likumu ievērošanu un paklausību, un tādējādi radījis šaubas par attiecīgo valsts sargājošo institūciju kompetenci, godīgumu un tiesiskumu. Šāds apstāklis pie soda mēra noteikšanas ticis ņemts vērā nepamatoti un neatbilstoši

Krimināllikuma 46.panta 2.daļai. Viedokli par uzticēšanās zaudēšanu Valsts policijai izteikusi tiesas sēdē cietusī /pers. L/ *(5.sējuma 16.lapa),* bet tas esot tikai viņas subjektīvais viedoklis, kurš tiesai neesot jāvērtē pie soda noteikšanas. Viņa izdarītie noziedzīgie nodarījumi neesot bijuši saistīti ar viņa tiešo dienesta pienākumu pildīšanu, un šajā gadījumā pie soda mēra noteikšanas nebūtu ņemams vērā cietušās subjektīvais viedoklis. Tajā pašā laikā tiesa neesot izvērtējusi spriedumā viņa 2014.gada 17.janvāra Ieslodzījumu vietu pārvaldes Jēkabpils cietuma priekšnieka apstiprināto raksturojumu *(1.sējuma 177.lapa),* kurā viņš pozitīvi raksturots, kā valsts amatpersona. Šis apstāklis vērtējams kā nepilnīga viņa personības raksturojošo datu/dokumentu izvērtēšana no tiesas puses, taisot spriedumu un nosakot viņam sodu. Viņš atzinis savu vainu par abu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu, kas paredzēti Krimināllikuma 153.panta l.daļā un 125.panta 3.daļā, kas būtu ņemams vērā un vērtējams kā viņa atbildību mīkstinošais apstāklis, atbilstoši Krimināllikuma 47.panta 2.daļai, abos noziegumos, kas šajā spriedumā arī neesot ticis izdarīts pilnā mērā. Tiesa norādījusi arī to, ka nosakot soda veidu un mēru, ņēmusi vērā Krimināllikuma 35.panta 2.daļā noteikto soda mērķi – aizsargāt sabiedrisko drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializētu sodīto personu, kā arī panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas, lai sods būtu samērīgs un maksimāli atbilstu sabiedrības un arī pārkāpēju interesēm. Ņemot vērā izklāstīto, nosakot viņam sodus par katru noziedzīgu nodarījumu atsevišķi un galīgo sodu tiesa neņēmusi vērā vairākus apstākļus, kas arī ietekmējis galīgā soda noteikšanu. Viens no tādiem apstākļiem esot tas, ka sankcijā par noziedzīgu nodarījumu pēc Krimināllikuma 153.panta 1.daļas ir paredzēti arī alternatīvie sodu veidi, kuri piemērojami ņemot vērā ne tikai paša noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas apstākļus, tā raksturu un kaitīgumu, bet arī apsūdzētā personību. Viens no personības vērtēšanas pamatkritērijiem šajā gadījumā esot tas, ka viņš agrāk nekad nav izdarījis noziedzīgus nodarījumus un sodīts par tiem, turklāt esot pozitīvi raksturots gan no liecinošo personu puses, gan no darbavietas, gan arī atrodoties apcietinājumā, no Rīgas Centrālcietuma administrācijas puses, kas liecinot par to, ka varot tikt resocializēts, neatrodoties ilgus gadus brīvības atņemšanas vietā. Ņemot vērā šos apstākļus, sodam par noziedzīgu nodarījumu pēc Krimināllikuma 153.panta 1.daļas, vajadzētu būt mazāk bargākam, nekā tas noteikts spriedumā, kas arī ietekmētu galīgo sodu par abiem noziedzīgiem nodarījumiem. Savukārt sods par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, kas paredzēts Krimināllikuma 125.panta 3.daļā, brīvības atņemšana uz 7 gadiem esot tuvs pusei no soda maksimālās robežas, kas paredzēts šī panta sankcijā. Tas neapšaubāmi ietekmējis arī galīgā soda noteikšanu par abiem noziedzīgajiem nodarījumiem. Sods esot pārāk bargs un samazināms. Lūdz apelācijas instances tiesu ņemt vērā arī to, ka viņam ir nepilngadīgs dēls, kuru viņš uztur, dēlam esot problēmas ar veselību un viņa (/pers. B/) ilggadējā atrašanās ieslodzījuma vietā varot ietekmēt arī dēla turpmākās dzīves kvalitāti, gan attiecīgā uztura ziņā, gan veselības un izglītības ziņā. Pirmās instances tiesai nosakot sodu un izvērtējot, cik tas atbilst sabiedrības un arī pārkāpēja, proti, viņa interesēm, kā tas bijis norādīts spriedumā, bijis jāņem vērā tas apstāklis, ka viņš pilnībā apzinoties savas pretlikumīgās darbības, atzinis savu vainu un patiesi nožēlo izdarīto un apzinās, ka par izdarīto ir jāizcieš sods, kāds ir paredzēts likumā. Tomēr piespriestais pirmās instances tiesas brīvības atņemšanas sods neesot objektīvs, jo nebija pilnībā izvērtēti visi apstākļi, kas attiecas uz viņa personību, kā arī uzskata, ka netika objektīvi izvērtēta un ņemta vērā viņa psihiskā attieksme pret noziedzīgu nodarījumu objektīvajiem apstākļiem. Kriminālprocesa likuma 15.pantā noteikts, ka ikvienam ir tiesības uz lietas izskatīšanu taisnīgā, objektīvā un neatkarīgā tiesā. Tāpēc, pārsūdzot pirmās instances tiesas spriedumu, viņš cerot, ka apelācijas instances tiesa atkārtoti izvērtēs krimināllietas materiālus, kas attiecas uz viņa personību, objektīvi izvērtēs arī noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas apstākļus, viņa attieksmi pret izdarīto noziegumu objektīvajiem apstākļiem un, ņemot vērā visus argumentus, ar kuriem viņš motivējis savu apelācijas sūdzību, taisot jaunu nolēmumu pārsūdzētajā pirmās instances spriedumā daļā, noteiks viņam vieglāku sodu.

2015.gada 27.augustā Zemgales apgabaltiesā saņemti apsūdzētā /pers. B/ aizstāvja zvērināta advokāta V.Sruoģa rakstveida iebildumi pret Zemgales tiesas apgabala prokuratūras prokurora A.Sorokas apelācijas protestu, norādot, ka uzskata to par nepamatotu un noraidāmu sakarā ar to, ka apelācijas protestā prokurors nav norādījis nevienu apstākli, vai sniedzis tiesai jaunas ziņas par faktiem, kas nebija izvērtēti un ņemti vērā pirmās instances tiesā, iztiesājot šo krimināllietu, taisot spriedumu un nosakot sodu viņa aizstāvamajam /pers. B/. Apelācijas protestā *(protesta 2.lapas 6.rinkopa un zemāk)* prokurors norādot, ka: „... tiesa piedodot ticamību /pers. M/ sniegtajām liecībām, izslēdza no par pierādīto atzītā noziedzīgā nodarījuma apraksta apsūdzībā pēc Krimināllikuma 117.panta 4. un 10. punkta vairākus apsūdzēto izdarītus tīšus sitienus ar dūri un spērienus ar apautu kāju pa /pers. D/ seju, galvu un krūšu kurvi, kā arī abu apsūdzēto lēkšanu virsū ar apautām kājām, zemē uz muguras guļošajam cietušajam uz ķermeņa krūšu kurvja rajonā. Vienlaicīgi, apsūdzības daļā pēc Krimināllikuma 153.panta pirmās daļas tiesa uzskatīja, ka lietā nav pierādīta /pers. B/ fiziskas vardarbības pielietošana pret cietušo – viņa sišana pirms /pers. D/ atvešanas pie /pers. B/ piederošās automašīnas. Šīs darbības tiesa izslēgusi no celtās apsūdzības bez jebkādas motivācijas." Izvērtējot cietušajam /pers. D/ nodarīto miesas bojājumu mehānismu esot jāvēršas pie krimināllietas materiālos esošā eksperta atzinuma Nr.177, kura 5.lapā, slēdzienu daļā, kur aprakstīti miesas bojājumi. Par miesas bojājumu nodarīšanas mehānismu eksperts rakstot, ka tie ir nodarīti: „[... iespējams, sitot ar dūrēm vai sperot ar kājām, ...]; [... iespējams, cietušajam atrodoties mugurguļas pozā ...]". No eksperta atzinumā rakstītā esot redzams, ka miesas bojājumu nodarīšanas mehānismi tajā norādīti pielietojot vārdu „iespējams", proti, pieņēmuma formā. Tas esot eksperta viedoklis par iespējamiem miesas bojājumu nodarīšanas mehānismiem. Šādiem pieņēmumiem, lai tie iegūtu apsūdzēto vainas pierādīšanas spēku, esot jābūt apstiprinātiem ar citiem faktiem, kas iegūti un nostiprināti krimināllietas materiālos, saskaņā ar Kriminālprocesa likumā noteikto kārtību, un kurus jāvērtē kopumā un savstarpējā sakarībā, bet gadījumā, ja to neesot iespējams izdarīt, kā šajā gadījumā, tie paliekot saprātīgu šaubu līmenī, un tie jāvērtē par labu apsūdzētajiem. Tas pats attiecotie arī uz prokurora apgalvojumu, ka tiesa izslēgusi no celtās apsūdzības bez jebkādas motivācijas /pers. B/ fiziskas vardarbības pielietošanu pret cietušo – viņa sišanu pirms /pers. D/ atvešanas pie /pers. B/ piederošās automašīnas. Minētais fakts parādoties vienīgi liecinieces /pers. N/ liecībās, kuras sniegtas pirmstiesas izmeklēšanas laikā, bet citu ziņu, kas apstiprinātu, ka šāda sišana bija, lietas materiālos neesot, un tiesai pilnīgi pamatoti radušās šaubas, ka šāda sišana ir bijusi. Rezumējot iepriekš minēto, secināms, ka tiesa taisot spriedumu, izvērtējot pierādījumus ir ievērojusi gan Kriminālprocesa likumā noteiktos pamatprincipus, kas nostiprināti 15., 19.pantā, gan pareizi piemērojusi šīs normas 127., 128., 129., 130.pantā noteikto kartību, kas attiecas uz pierādīšanu, pierādījumu ticamību, attiecināmību un pierādījumu pieļaujamību apsūdzēto vainas pierādīšanā. Lietā neesot šaubu par to, ka /pers. B/ un /pers. A/ ir nodarījuši cietušajam /pers. D/ smagus miesas bojājumus, kā arī neesot šaubu par to, ka abi apsūdzētie ir izdarījuši cietušā nolaupīšanu, lietojot vardarbību. Šo noziedzīgo darbību izdarīšanu ir atzinuši gan /pers. B/, gan /pers. A/, izsakot savu attieksmi tiesas sēdē. Bez tam, savā apelācijas protestā prokurors nepamatoti norādījis, ka tiesa nepamatoti dod „pilnīgu ticamību tikai liecinieces /pers. M/ sniegtajām liecībām", kurās viņa liecina par cietušā sišanu, un saka, ka "sēdējusi automašīnas salonā, ka bija izkāpusi no automašīnas salona divas reizes, ka var liecināt un liecina tikai par to abu /apsūdzeto/ izdarīto sitienu un spērienu daudzumu, kuru pati redzējusi." Šim prokurora viedoklim varot nepiekrist, jo tiesa vērtējot arī pašu apsūdzēto sniegtās liecības, kuras nevarot nevērtēt kopā ar citiem pierādījumiem, šajā gadījumā kopā ar /pers. M/ sniegtajām liecībām un kopā ar eksperta atzinumā Nr.177 sniegtajām ziņām par miesas bojājumu iespējamo rašanās mehānismu. Tiesa savā spriedumā, pretim prokurora apgalvojumam, izvērtējusi visus pierādījumus, kas attiecas uz pierādīšanas priekšmetu, un kuri ir ticami un pieļaujami apsūdzēto vainas pierādīšanā. Tiesas spriedums daļā par noziedzīgā nodarījuma kvalifikāciju pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas esot objektīvs, tiesisks un pilnīgi pamatots ar krimināllietā savāktiem un tiesas sēdē pārbaudītiem pierādījumiem, kas tika izvērtēti kopumā un savstarpējā sakarībā. Tiesa pamatoti savā spriedumā izslēgusi apsūdzētajiem inkriminētās faktiskās darbības, kuras bijušas norādītas prokurora celtajā apsūdzībā, un kuras neesot ieguvušas pierādīšanas spēku krimināllietas iztiesāšanas laikā. Tāpat prokurors savā apelācijas protestā izsakoties par morālā kaitējuma piedzenamo summu 50.000,00 *euro* apmērā par labu cietušajai /pers. L/. Varot piekrist, ka tas ir prokurora subjektīvais viedoklis, bet pieteikt morālā kaitējuma kompensāciju, noteikt tā apmēru, uzturēt to, vai atteikties no kompensācijas, ka arī pārsūdzēt tiesas spriedumu šajā daļā esot tiesības pašam cietušajam vai viņa pārstāvim, bet cietusī /pers. L/ pati neesot pārsūdzējusi pirmās instances tiesas spriedumu daļa par morālā kaitējuma piedzīto summu,

līdz ar ko prokurora lūgums arī šajā daļā neesot pamatots. Līdz ar to pirmās instances tiesas spriedums esot uzskatāms par pamatotu, tiesisku un atbilstošu Krimināprocesa likuma 512.panta nosacījumiem. Spriedums grozāms tikai daļā par viņa aizstāvamajam /pers. B/ noteikto galīgo sodu, nosakot mīkstāku sodu, pārējā daļā spriedums esot atstājams negrozīts.

Apelācijas instances tiesas sēdē prokurors savu apelācijas protestu uzturēja un apsūdzēto /pers. B/ un /pers. A/ apelācijas sūdzības neatzina.

Apsūdzētie un viņu aizstāvji savas iesniegtās apelācijas sūdzības uzturēja, bet apelācijas protestu neatzina.

Pārbaudījusi pierādījumus lietā, izvērtējusi apelācijas protestā un apelācijas sūdzībās minētos argumentus, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir atceļams daļā par /pers. B/ un /pers. A/ noteikto sodu pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas un līdz ar to arī daļā par viņiem noteikto galīgo sodu, kā arī daļā par procesuālo izdevumu solidāru piedziņu, bet pārējā daļā tas atstājams negrozīts.

Krimināllietu tiesu kolēģija uzskata, ka pirmās instances tiesas spriedumā ir atrodams ne vien sīks lietā esošo pierādījumu atreferējums, bet arī pēc būtības pareizs to izvērtējums kopumā un savstarpējā sakarībā, kā to paredz Krimināprocesa likuma 128.panta noteikumi.

Atzīmējams, ka lietas dalībnieki nav apstrīdējuši pirmās instances tiesas sēdē detalizēti atreferētās pirmās instances tiesas sēdē liecinošo personu liecības.

Turklāt rajona tiesas spriedumā atrodams pietiekams un pareizs apsūdzēto darbību juridiskais novērtējums, kā arī ziņu par apsūdzēto personībām izvērtējums, tādējādi gan pareizi kvalificējot apsūdzēto darbības, gan arī nosakot atbilstošus sodus par nodarīto.

Saistībā ar Krimināllikuma 153.panta 1.daļā izdarītā noziedzīgā nodarījuma faktisko apstākļu izvērtējumu, apelācijas instances tiesas ieskatā, pirmās instances tiesa pietiek izvērtējusi lietā iegūtos un tiesas sēdē pārbaudītos pierādījumus, un atbilstoši tiem sprieduma aprakstošās daļas pierādītā noziedzīga nodarījuma aprakstā objektīvi atspoguļojusi lietā noskaidrotos apstākļus.

Kā redzams no pirmās instances tiesas sēdē nopratinātās liecinieces /pers. N/ liecības, viņa ir apstiprinājusi savas pirmstiesas procesā sniegtās liecības, kur norādīts, ka brīdī, kad /pers. B/ ar /pers. A/ piegājuši pie /pers. D/, redzējusi, ka /pers. B/ iesitis /pers. D/ pa vēderu, un cietušais saliecies. Pēc tam /pers. B/ ar /pers. A/ katrs savā pusē paņēmuši /pers. D/ aiz elkoņiem un visi trīs ātrā solī aizgājuši automašīnas virzienā *(lietas 5.sējuma 61., 65.lapa; 2.sējuma 98.lapa).*

Vienlaikus atzīmējams, ka pirmstiesas procesa laikā valsts apsūdzības uzturētājs liecinieces /pers. N/ pirmstiesas procesā sniegtajai liecībai šajā daļā uzmanību nepievērsa un apsūdzībā *(lietas 3.sējuma 214.-216., 219.-221.lapa)* neminēja, ka *vispirms /pers. B/ ar dūri iesita /pers. D/ pa vēderu un no saņemtā sitiena cietušais saliecās.*

Pirmās instances tiesas sēdē savā liecībā lieciniece /pers. N/ šādu faktu nepieminēja, bet vienu no liecībām, ko sniegusi pirmstiesas procesa laikā, apstiprināja, kaut arī, kā dzirdams no tiesas sēdes audioieraksta, norādīja, ka bijusi „sasistā stāvoklī" un varētu būt kaut ko sajaukusi. Turklāt uz valsts apsūdzības uzturētāja tiesas sēdē uzdoto jautājumu norādīja, ka šobrīd šādu pašas norādīto faktu neatceras, varbūt viņai tā licies, ka /pers. B/ ar dūri iesita /pers. D/ pa vēderu *(lietas 5.sējuma 61., 65.lapa)*. Savukārt apsūdzētie vardarbības pielietošanu norādītā noziedzīgā nodarījuma ietvaros pret cietušo nav atzinuši.

Ievērojot iepriekš minēto, tiesu kolēģijas ieskatā, prokurora norādītā situācija, kas būtu valsts apsūdzības uzturētāja ieskatā iekļaujama pierādītā noziedzīga nodarījuma aprakstā papildus tiesas spriedumā rakstītajam, ka *vispirms /pers. B/ ar dūri iesita /pers. D/ pa vēderu, savukārt, kad no saņemtā sitiena cietušais saliecās, /pers. B/ un /pers. A/, abiem darbojoties kopīgi un saskaņoti, katrs no savas puses satvēra /pers. D/ aiz rokām un, pielietojot vardarbību, saturēja cietušo,* konkrētajos apstākļos neietekmē ne noziedzīgā nodarījuma kvalifikāciju, ne arī apsūdzētajiem nosakāmo sodu.

Krimināllietu tiesu kolēģija ievēro, ka ne pirmstiesas procesā celtajā apsūdzībā *(lietas 3.sējuma 214.-216., 219.-221.lapa),* ne arī tiesas sēdē uzturētajā apsūdzībā *(lietas 6.sējuma 1.-6.lapa)* nav nekādas norādes par to, ka šā nolēmuma iepriekšējā rindkopā minēto un arī apsūdzēto pārējo darbību, kas kvalificētas pēc Krimināllikuma 153.panta 1.daļas, rezultātā cietušajam būtu nodarīti kādi miesas bojājumi vai vismaz nodarītas fiziskas sāpes.

Vienlaikus nav nekādu šaubu, ka šī noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas laikā apsūdzētie pret cietušo pielietoja vardarbību, kas ir pamats abu apsūdzēto darbību kvalificēšanai pēc Krimināllikuma 153.panta 1.daļas.

Vardarbības pielietošana konkrētajā laika posmā pret cietušo /pers. D/ apstiprinās ar pirmās instances tiesas sēdē sniegtajām liecinieku /pers. E/, /pers. F/, /pers. G/, /pers. H/, /pers. I/ liecībām *(lietas 5.sējuma 16. – 17., 26., 41., 44.lapa),* kas sīki atreferētas pirmās instances tiesas spriedumā.

Norādītajos apstākļos, tā kā abu noziedzīgo nodarījumu ietvaros vardarbību pret cietušo ir pielietojuši tikai apsūdzētie, Krimināllietu tiesu kolēģijas ieskatā, uz vienas no liecinieces pirmstiesas procesā sniegtajām liecībām pamata nav nepieciešams papildināt pierādītā noziedzīga nodarījuma aprakstu ar valsts apsūdzības uzturētāja apelācijas protestā pieminēto frāzi.

Apelācijas instances tiesa nesaskata pamatu atzīt, ka apsūdzēto nolūks bija ar sevišķu cietsirdību nonāvēt cietušo. Krimināllietu tiesu kolēģijas ieskatā tas, ka pret cietušo vardarbība pielietota atriebības nolūkā, ka apsūdzētie vienlaikus pielietojuši vardarbību pret cietušo, ka cietušais atradies pie samaņas, nebūt neliecina par sevišķu cietsirdību.

Krimināllietu tiesu kolēģija uzskata, ka pirmās instances tiesa pareizi secinājusi, ka kopumā izdarīto sitienu skaits ar intensitāti 5 līdz 7 minūšu laikā neliecina par sevišķu cietsirdību, spīdzināšanu, mocīšanu vai ņirgāšanos par upuri.

Kā redzams no pirmās instances tiesas spriedumā atreferētās tiesas sēdē nopratinātās aizdomās turētās /pers. M/ liecības, viņa ir apstiprinājusi savas pirmstiesas procesā sniegtās liecības, kur norādīts, ka pirms pirmo reizi izkāpusi no automašīnas, dzirdējusi sitienu trokšņus, ka pieļaujot, ka /pers. A/ un /pers. B/ situši vīrietim vairāk, nekā viņa redzējusi *(lietas 2.sējuma 18.-19.lapa).*

Pirmās instances tiesas sēdē, kā tas dzirdams no tiesas sēdes audioieraksta, lieciniece norādīja, ka bijusi stresa stāvoklī, jo viņai piedraudēts ar cietumu, un, lai glābtu „savu ādu", ne to vien varētu sarakstīt, varētu būt arī sarunājusi vai uzrakstījusi vairāk, nekā tas reāli noticis. Arī savu liecību laika trūkuma dēļ viņa neesot rūpīgi pārlasījusi *(lietas 5.sējuma 62., 65.lapa).*

No iepriekš minētā secināms, ka gan lieciniece /pers. N/, gan arī lieciniece /pers. M/ nav nepārprotami norādījušas, ka apstiprina savas pirmstiesas procesā sniegtās liecības.

Atzīmējams, ka neviena no lietā liecinošām personām, tostarp arī lieciniece /pers. M/, būdama nopratināta pirmstiesas procesa laikā kā aizdomās turētā, nav liecinājusi, ka *nolūkā sagādāt cietušajam /pers. D/ sevišķas ciešanas /pers. B/ un /pers. A/ katrs ne tikai tīši un spēcīgi sita ar dūrēm un spēra ar kājām krūšu kurvja apvidū, bet katrs arī ne mazāk kā vienu reizi ar apautām kājām lēca virsū zemē uz muguras guļošajam cietušajam uz ķermeņa krūšu kurvja rajonā (lietas 3.sējuma 220., 228.lapa).*

No tiesmedicīniskās ekspertīzes atzinuma redzams, ka ņemot vērā zemādas asinsizplūdumu perēkļainu lokalizāciju krūšu kurvja priekšpusē prevalējoši krūšu kaula projekcijas apvidū, gandrīz simetrisku ribu lūzumu rašanās kopējo mehānismu pa priekšējām anatomiskajām līnijām un saasiņojumu morfoloģijuplaušu priekšējās un aknu diafragmālajā daļās, var secināt, ka traumējošā spēka (spēku) iedarbība uz krūšu kurvi tika veikta

krūšu kaula projekcijas rajonā priekšas-muguras virzienā, iespējams, cietušajam atrodoties mugurguļas pozā uz grunts elementa, pieļaujot cilvēka svara iedarbību uzkāpjot (sitot, lecot) ar kājām (kāju) *(lietas 1.sējuma 10.-12.lapa).*

No eksperta /pers. C/ liecības pirmās instances tiesas sēdē dzirdams, ka izpētot visu krūšu kurvja miesas bojājumu rašanās mehānismu, to morfoloģiju, viņš secinājis, ka tie radušies traumējoša spēka iedarbības virzienā no priekšas uz muguru, cietušajam atrodoties guļus pozā uz grunts elementa. Pieļaujot cilvēka svara iedarbību, uzkāpjot ar kājām uz krūtīm krūšu kurvja projekcijas vietā, vai sitot, lecot *(lietas 5.sējuma 131., 133.lapa).*

Krimināllietu tiesu kolēģija norāda, ka atbilstoši Kriminālprocesa likuma 126.panta 2.daļā noteiktajam pierādīšanas pienākums tiesā ir apsūdzības uzturētājam.

Prokurors nav norādījis, kādi pierādījumi liecina par to, ka */pers. B/ un /pers. A/ katrs ne mazāk kā vienu reizi ar apautām kājām lēca virsū zemē uz muguras guļošajam cietušajam uz ķermeņa krūšu kurvja rajonā.* Turklāt apelācijas protestā nav atrodama motivācija, kādu argumentu dēļ valsts apsūdzības uzturētājs ir izvēlējies pēdējo no tiesmedicīnas eksperta piedāvātajiem miesas bojājumu nodarīšanas krūškurvja apvidū variantiem, turklāt arī secinājis, ka ne mazāk kā vienu reizi uz muguras gulošajam cietušajam virsū lēcis gan apsūdzētais /pers. B/, gan arī apsūdzētais /pers. A/.

Krimināllietu tiesu kolēģijas ieskatā, tiesai nav pamata konstruēt pierādītā noziedzīga nodarījuma aprakstu uz pieņēmumiem.

Vienlaikus, kā jau norādīts šajā nolēmumā iepriekš, apelācijas instances tiesai nav šaubu par to, ka visus cietušajam konstatētos miesas bojājumus personu grupā ir nodarījuši abi apsūdzētie.

Norādāms, ka apelācijas protestā nav konkretizēti argumenti apgalvojumam, ka pirmās instances tiesa kļūdaini uzskatījusi, ka apsūdzēto /apsudzeto/ rīcība pēc noziedzīga nodarījuma izdarīšanas bija vērsta uz to, lai mazinātu savas noziedzīgās rīcības varbūtējās kaitīgās sekas. Nav arī argumentēts, kā cietušā nogādāšana medicīnas iestādē saistāma ar apsūdzībā /pers. B/ un /pers. A/ norādīto nodomu nonāvēt cietušo.

Protestā nav arī minēti pierādījumi tam, ka apsūdzētie nepārtrauca cietušā sišanu uzreiz pēc telefona plānotās atgūšanas no /pers. D/.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa, izvērtējot nodarījumu kvalificēšanas jautājumus, pareizi norādījusi kā uz tiesu praksē, tā arī uz krimināltiesību doktrīnā atzītām atziņām.

Krimināllietu tiesu kolēģija uzskata, ka pirmās instances tiesa ir noteikusi sodu apsūdzētajiem par abiem noziedzīgajiem nodarījumiem, ievērojot Krimināllikuma 46., 35.panta noteikumus, sīki izvērtējusi apstākļus, kas ņemami vērā, nosakot sodu, tostarp ievērojusi ziņas par apsūdzēto personībām, un pietiekami motivējusi konkrētu sodu piemērošanu.

Kā tas pareizi norādīts rajona tiesas spriedumā, atbilstoši Krimināllikuma 46.panta 2.daļā noteiktajam, nosakot soda veidu, ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību. Savukārt Krimināllikuma 46.panta 3.daļā noteikts, ka, nosakot soda mēru, ņem vērā atbildību mīkstinošos un atbildību pastiprinošos apstākļus.

Atzīmējams, ka pēc Krimināllikuma 153.panta 1.daļas paredzēta brīvības atņemšana uz laiku līdz 5 gadiem, īslaicīga brīvības atņemšana (no 15 dienām līdz 3 mēnešiem), piespiedu darbs (no 40 stundām līdz 280 stundām) vai naudas sods (par smagu noziegumu – 10 līdz 200 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā (likuma redakcijā līdz 2015.gada 2.decembrim)), un ar policijas kontroli vai bez tās.

Apelācijas instances tiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa ir pietiekami sīki motivējusi brīvības atņemšanas soda piemērošanu apsūdzētajiem, pareizi akcentējusi arī nodarījuma izdarīšanas apstākļus, tostarp faktu, ka nodarījums izdarīts atklāti, ignorējot klātesošo personu aizrādījumus, kā arī to, ka noziedzīgo nodarījumu izdarījušas personas, kuru darba pienākumos ietilpst uzraudzīt, lai tiktu ievēroti likumi.

Krimināllietu tiesu kolēģija uzskata, ka minētais apstāklis atstāj kaitējošu ietekmi uz tiesībsargājošo institūciju prestižu un mazina uzticību tām. Atzīmējams, ka arī cietusī /pers. L/ nedzīvo atrauti no sabiedriskās dzīves procesiem, un viņas viedoklis ir uzskatāms par loģisku. Vienlaikus norādāms, ka saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 506.panta 2.daļā noteikto cietušais tiesas debatēs var izteikties gan par kaitējuma atlīdzību, gan arī par apsūdzētajam piemērojamo sodu, līdz ar to arī atbilstoši argumentēt tā piemērošanu.

Ievērojot to, ka Krimināllikuma 153.pants neparedz nodarījuma kvalificējošu pazīmi – tā izdarīšanu personu grupā vai arī personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās, pamatoti pirmās instances tiesa par apsūdzēto atbildību pastiprinošu apstākli saskaņā ar Krimināllikuma 48.panta 1.daļas 2.punktu ir atzinusi noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu personu grupā, atbilstoši Krimināllikuma 48.panta 1.daļas 12.punktam par atbildību pastiprinošu apstākli atzinusi arī noziedzīga nodarījuma izdarīšanu alkohola ietekmē.

Pirmās instances tiesa ievērojusi gan apsūdzētos pozitīvi raksturojošās ziņas, gan arī to, ka nodarījuma kvalifikāciju apsūdzētie atzina un izdarīto nožēloja.

Krimināllietu tiesu kolēģija uzskata, ka rajona tiesa par tikai atbildību pastiprinošos apstākļos izdarītu noziedzīgu nodarījumu piemērojusi gan pareizu soda veidu, gan noteikusi atbilstošu soda mēru, un norādītajos apstākļos tas nav mīkstināms.

Prokurora protestā praktiski nav norādīts, ko, nosakot sodu apsūdzētajiem par izdarīto noziegumu pēc Krimināllikuma 153.panta 1.daļas, nav pietiekami izvērtējusi pirmās instances tiesa.

Norādītajos apstākļos tiesu kolēģija nesaskata konkrētu pamatu noteikt bargāku vai arī mīkstināt pirmās instances tiesas noteikto sodu pēc Krimināllikuma 153.panta 1.daļas.

Savukārt pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas paredzēta tikai brīvības atņemšana, turklāt uz laiku no 3 līdz 15 gadiem, konfiscējot mantu vai bez mantas konfiskācijas, un ar policijas kontroli uz laiku līdz 3 gadiem vai bez tās.

Apelācijas instances tiesas ieskatā, apstākļos, kad likumdevējs ir noteicis alternatīvu izvēli – piespriest personai konkrētu papildsodu vai ne, ar pietiekamu rūpību ir jāmotivē konkrētā soda piemērošana, nevis tā nepiemērošana.

Turklāt apelācijas protesta iesniedzējs nav norādījis, kādu apsvērumu dēļ apstākļos, kad papildsods – policijas kontrole ir paredzēts no 1 līdz 3 gadiem, abiem apsūdzētajiem, kuri raksturojas pozitīvi, agrāk nav tiesāti, jāpiemēro maksimālais papildsoda termiņš.

Tādējādi apelācijas instances tiesa nesaskata pamatu piemērot apsūdzētajiem papildsodu – policijas kontroli.

Vienlaikus norādāms, ka fakts, ka persona agrāk nav izdarījusi noziedzīgus nodarījumus ir pakļaujams šaubām, jo ne visas personas, kuras izdarījušas noziedzīgu nodarījumu, tiek sodītas par izdarīto. Savukārt faktu, ka persona agrāk nav tiesāta vai sodīta, pietiekami ticami var pierādīt ar izziņu no Sodu reģistra.

Atzīmējams, ka apsūdzēto pozitīvi raksturojošas ziņas, pašaizliedzīgs darbs un apbalvojumi, rūpes par ģimeni un tas, ka noziedzīgie nodarījumi izdarīti pirmo reizi, nav apstākļi, kas paši par sevi mīkstina atbildību vai attaisno noziedzīga nodarījuma izdarīšanu.

Tiesu kolēģijas ieskatā, ar zināmām grūtībām sev un sev tuviem cilvēkiem sakarā ar soda piemērošanu par izdarītu noziedzīgu nodarījumu apsūdzētajiem bija pamats rēķināties, izdarot minētos noziedzīgos nodarījumus.

Lietas materiālos nav ziņu, ka sava veselības stāvokļa dēļ apsūdzētie nevarētu izciest viņiem piespriesto sodu.

Savukārt notiesāto veselības aprūpe brīvības atņemšanas soda izciešanas iestādē tiek nodrošināta atbilstoši 2015.gada 2.jūnija Ministru kabineta noteikumos Nr.276 „Apcietināto un notiesāto personu veselības aprūpes īstenošanas kārtība" norādītajām prasībām.

Apelācijas instances tiesa uzskata, ka pirmās instances tiesas nolēmumā ir atrodams gan pietiekams pierādījumu izvērtējums kā saistībā ar

izdarīto noziedzīgo nodarījumu kvalificēšanu, tā arī ar noteiktajiem sodiem, gan arī sniegts pareizs apsūdzēto darbību tiesiskais novērtējums, tādēļ saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 564.panta 6.daļas noteikumiem apelācijas instances tiesas nolēmumā nav nepieciešams turpmāk atkārtot pirmās instances tiesas spriedumā norādītos pierādījumus un atzinumus.

Konstatējams, ka pirmās instances tiesa, nosakot soda mēru apsūdzētajiem, ir ņēmusi vērā to, ka abu apsūdzēto atbildību pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta 2.daļu mīkstina savas vainas atzīšana un izdarītā nožēlošana.

Savukārt par atbildību pastiprinošu apstākli rajona tiesa atbilstoši Krimināllikuma 48.panta 1.daļas 2.punktam ir atzinusi to, ka arī šis noziedzīgais nodarījums ir izdarīts personu grupā, bet atbilstoši Krimināllikuma 48.panta 1.daļas 12.punktam arī noziedzīga nodarījuma izdarīšanu alkohola ietekmē.

Vienlaikus, kā pamatoti norādīts prokurora apelācijas protestā, kvalificējot apsūdzēto darbības pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas un saglabājot noziedzīga nodarījuma aprakstā norādi par tā izdarīšanu personu grupā, pirmās instances tiesa bez tiesiska pamata kā vienu no abu apsūdzēto atbildību pastiprinošajiem apstākļiem saskaņā ar Krimināllikuma 48.panta 1.daļas 2.punktu atzinusi noziedzīga nodarījuma pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas izdarīšanu personu grupā.

No pirmās instances tiesas sprieduma aprakstošās daļas pierādītā noziedzīga nodarījuma apraksta redzams, ka apsūdzētie šo noziedzīgo nodarījumu izdarījuši personu grupā.

Saskaņā ar pastāvošo tiesu praksi, arī krimināltiesību doktrīnā nostiprinātu viedokli norma, kas nosaka smagāku atbildību, aptver vieglākas sekas vai mazāk kaitīgu darbību *(piemēram, U.Krastiņš, V.Liholaja, A.Niedre. Krimināl tiesības. Vispārīgā daļa. Trešais papildinātais izdevums. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2008. – 285.-287.lpp.).*

Tādējādi, kvalificējot noziedzīgo nodarījumu pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas, tiesai bija jāievēro arī Krimināllikuma 125.panta 2.daļā minētie šo nodarījumu kvalificējošie apstākļi, no kuriem tiesa pamatoti atzina par pierādītu Krimināllikuma 125.panta 2.daļas 5.punktā norādīto, ka tas izdarīts personu grupā.

Ievērojot Krimināllikuma 48.panta 4.daļā norādīto, ka par atbildību pastiprinošu apstākli nav atzīstams tāds apstāklis, kurš šajā likumā paredzēts kā noziedzīga nodarījuma sastāva pazīme, *apelācijas instances tiesa izslēdz no pirmās instances tiesas sprieduma atbildību pastiprinošu apstākli, ka apsūdzētie noziedzīgo nodarījumu ir izdarījuši personu grupā.*

Norādītajos apstākļos personu grupā izdarīta noziedzīga nodarījuma pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas sastāva pazīme ir arī tā izdarīšana personu grupā. Tādējādi papildus atzīt par atbildību pastiprinošu apstākli noziedzīga nodarījuma izdarīšanu personu grupā nav pamatoti.

Tā kā soda mērs pamatā tiek izraudzīts, ievērojot atbildību mīkstinošos un atbildību pastiprinošos apstākļus, pirmās instances tiesas piespriestais sods abiem apsūdzētajiem pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas ir mīkstināms.

Līdz ar to ir mīkstināms arī apsūdzētajiem noteiktais galīgais sods.

Atzīmējams, ka, nosakot sodu pēc noziedzīgo nodarījumu kopības un ievērojot Krimināllikuma 50.panta 1.daļā un 3.daļā noteikto, pirmās instances tiesa pareizi izmantojusi saudzīgāko – sodu daļējas, nevis pilnīgas saskaitīšanas principu.

Krimināllietu tiesu kolēģija atzīst, ka galīgais sods abiem apsūdzētajiem pēc Krimināllikuma 50.panta 1.daļas ir mīkstināms atbilstoši proporcionāli pirmās instances tiesas noteiktajam sodu saskaitīšanas principam.

Turklāt, ievērojot atbilstošu nevainojamu uzvedību soda izciešanas laikā, sasniedzot noteiktu resocializācijas rezultātu un izpildot pārējās Krimināllikuma 61.pantā paredzētās prasības, apsūdzētajiem ir iespēja pretendēt uz pirmstermiņa atbrīvošanu no soda izciešanas pēc tam, kad izciestas ne mazāk kā trīs ceturtdaļas no noteiktā soda vai pat divas trešdaļas no tā, ja ir iespējama elektroniskās uzraudzības piemērošana.

Prokurora apelācijas protestā ir norādīts, un arī apelācijas instances tiesas sēdē prokurors uzturēja iesniegto apelācijas protestu daļā par cietušajai noteiktā morālā kaitējuma kompensācijas noteikšanu, norādot, ka pirmās instances tiesas piespriestās morālā kaitējuma kompensācijas 10.000,00 *euro* vietā tā nosakāma 50.000,00 *euro* apmērā.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 97.panta 1.daļā noteiktajam cietušais, ievērojot viņam nodarītā morālā aizskāruma, fizisko ciešanu un mantiskā zaudējuma apmēru, piesaka šā kaitējuma apmēru un izmanto savas procesuālās tiesības morālas un materiālas kompensācijas gūšanai.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 351.panta 5.daļā noteikto cietušajam ir tiesības atsaukt iesniegto kompensācijas pieteikumu jebkurā kriminālprocesa stadijā līdz brīdim, kad tiesa aiziet taisīt spriedumu.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 352.panta 4.daļas nosacījumiem kaitējuma nodarītājs var labprātīgi piekrist cietušā noteiktajam kompensācijas apmēram.

Līdz ar to apelācijas instances tiesai ir pamats piekrist apsūdzētā /pers. B/ aizstāvja rakstveida iebildumos pret prokurora apelācijas protestu norādīto, ka pieteikt morālā kaitējuma kompensāciju, noteikt tā apmēru, uzturēt to, vai atteikties no kompensācijas, kā arī pārsūdzēt tiesas spriedumu šajā daļā ir tiesības pašam cietušajam vai viņa pārstāvim.

Ievērojot to, ka ne cietusī /pers. L/, turklāt arī ne apsūdzētie vai viņu aizstāvji pirmās instances tiesas spriedumu daļā par cietušajai kompensējamā morālā kaitējuma apmēru nav pārsūdzējuši, tiesu kolēģija uzskata, ka apelācijas instances tiesai nav tiesiska pamata lemt par cietušās labā piedzītās morālā kaitējuma kompensācijas apmēru.

Ar pirmās instances tiesas spriedumu nolemts solidāri no /pers. B/ un /pers. A/ valsts labā piedzīt procesuālos izdevumus – ceļa izdevumus, kas saistīti ar eksperta /pers. C/ ierašanos uz tiesas sēdi, 4,59 *euro* apmērā.

Minētie izdevumi, kā tas pareizi norādīts pirmās instances tiesas spriedumā, ievērojot Kriminālprocesa likuma 367.panta 1.daļas 1.punktā, arī Kriminālprocesa likuma 368.panta 1.daļā noteikto, piedzenami valsts ienākumos no apsūdzētajiem.

Vienlaikus norādāms, ka pirmās instances tiesa nav ievērojusi Kriminālprocesa likuma 368.panta 2.daļā noteikto, ka gadījumos, ja ar tiesas spriedumu notiesātas vairākas personas, tiesa nosaka, kādā apmērā no katra notiesātā piedzenami procesuālie izdevumi. Tiesai jāņem vērā noziedzīga nodarījuma raksturs, notiesātā atbildības pakāpe un mantiskais stāvoklis.

Tādējādi procesuālie izdevumi kopsummā 4,59 *euro (lietas 5.sējuma 150.lapa)* piedzenami, ievērojot noziedzīgā nodarījuma raksturu un apsūdzēto atbildības pakāpi, konkrētajos apstākļos, /pers. B/ iniciatīvo lomu nodarītajā (vadīja automašīnu, izdarīja pirmos sitienus cietušajam pa seju, galvu), atbilstoši no katra apsūdzētā, nosakot termiņu sprieduma labprātīgai izpildei šajā daļā – 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas, kā tas paredzēts Kriminālprocesa likuma 529.panta 2.punktā.

Ievērojot minēto un saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 563.pantu, Zemgales apgabaltiesa

n o s p r i e d a

atcelt Jēkabpils rajona tiesas 2015.gada 1.jūnija spriedumu daļā par /pers. B/ un /pers. A/ noteikto sodu pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas un galīgo sodu, kā arī daļā par procesuālo izdevumu solidāru piedziņu.

Sodīt /pers.B/pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas ar brīvības atņemšanu uz 6 (sešiem) gadiem, bez mantas konfiskācijas un bez policijas

kontroles.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta 1.daļu pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, daļēji saskaitot piespriestos sodus, galīgo sodu /pers. B/ noteikt brīvības atņemšanu uz 7 (septiņiem) gadiem, bez mantas konfiskācijas un bez policijas kontroles.

Sodīt /pers.A/pēc Krimināllikuma 125.panta 3.daļas ar brīvības atņemšanu uz 6 (sešiem) gadiem, bez mantas konfiskācijas un bez policijas kontroles.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta 1.daļu pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, daļēji saskaitot piespriestos sodus, galīgo sodu /pers. A/ noteikt brīvības atņemšanu uz 7 (septiņiem) gadiem, bez mantas konfiskācijas un bez policijas kontroles.

Piedzīt valsts labā procesuālos izdevumus no /pers. B/ 2,59 *euro* apmērā un no /pers. A/ 2,00 *euro* apmērā, nosakot termiņu šajā daļā sprieduma labprātīgai izpildei – 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Pārējā daļā Jēkabpils rajona tiesas 2015.gada 1.jūnija spriedumu atstāt negrozītu.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Kriminālprocesa likuma 574., 575.pantā paredzētajos gadījumos Augstākajā tiesā 10 dienu laikā pēc pilna sprieduma pieejamības dienas, iesniedzot sūdzību vai prokurora protestu Zemgales apgabaltiesas Aizkraukles tiesu namā.

Pilns spriedums pieejams tiesas kancelejā 2016.gada 25.janvārī.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs, tiesnesis V.Sprudzāns

Tiesneši E.Lenšs

V.Donāns